

Nagypéntek – 2012. április 6. – B év

„Jézus, fején a töviskoszorúval, korbácsütésektől sebzett, meztelen vállán a súlyos fakeresztel meg-megroggyant a köves emelkedőn. Az úton végig emberek sokasága. Tolongtak, és bámulták a fegyveresek közt vergődő, vérző homlokú elítéltet.

- Ki ez? – kérdezte egy utas, amolyan kereskedőféle. Akkor érkezett, beleütközött a sokaságba, feltartóztatta a hömpölygő tömeg. Ágaskodott, hogy átlásson a fejek felett.
- Hát nem tudja? A Názáreti!
- Á, vagy úgy! – a kereskedő bólintott, de látszott rajta, hogy nem tudja, kiről van szó. Restellt faggatózni. – Csak nem feszítik keresztre?
- De keresztre feszítik bizony, azzal a két latorral!
- Mi gonoszt tett a szerencsétlen?
- Gonoszt semmit, csak csodákat. Prédikált meg gyógyított. Jámbor ember. Azt mondják, az Isten Fia.
- Mind azok vagyunk! – sóhajtott a rekkenő hőségben az utas, és kaftánujjába törölte verejtékező homlokát. – De most hogyan jutok át ezen az úton?
- Hát nem jön fel a Koponyák Hegyére? Nem nézi végig a kivégzést?
- Nem, nem barátom, távol tartom magam az ilyesmitől! Meg aztán üzletember vagyok, nem is érek rá. Az idő pénz! Remélem, már nem sokáig tart ez a felvonulás, és végre lejutok a városba! ...

A Szakonyi Károly novellájából származó kis részlet egy elképzelt jelenetet villant fel, amely akár szerves része lehetne az imént elhangzott hosszú evangéliumi történetnek, a Passiónak. Talán nem ez és nem éppen így, de biztosak lehetünk benne, hogy ehhez hasonló jelenetek tömegével előfordultak Pilátus palotája előtt, a keresztúton, a Golgotán, minden helyszínen, amelyekről az imént hallottunk. Hiszen sokan voltak tanúi annak, ami akkor és ott történt. De vajon hányan lettek közülük tanúságtevőkké? Hányan értették meg, ha nem is akkor és ott, de legalább később, hogy mi is történik? Hogy kicsoda is az az ember, akit megfeszíteni visznek?

Számomra megdöbbenő a szenvedéstörténetben szereplő sok-sok apró, ám mégis fontos részlet, amelyeket az evangéliumok élénk tárnak. Honnan lehet tudni ennyi mindent? Hiszen biztos, hogy senki nem loholt Jézus nyomában tollal és papirusszal a kezében az Utolsó Vacsora termétől a sírboltig, hogy szorgosan lejegyezze az eseményeket. Tudjuk, hogy apostolai elfutottak a Getszemáni kertben. Csak Péter és János követte Őt a főpap udvarába, de ott sem férközhettek az események közvetlen közelébe. Nem volt ott egyetlen apostol, evangélista sem, amikor Pilátussal vagy Heródesssel beszélt, amikor a katonák gúnyolták és véresre verték. Honnan tudjuk tehát mindezt? Hogy kik voltak azok, akik Pétert felismerték és tagadásait kiváltották, hogy miért ütötte arcul a Mestert a főpapi kihallgatás során a szolgál, hogy mit mondott egymásnak Jézus és Pilátus az igazságról, hogy hogyan vetettek sorsot a katonák a köntösére, hogy miként vallotta Őt Isten Fiának a százados, stb. stb. Ezeket az apró mozaikokat mind-mind utólag gyűjtögették össze a Jézusban hívő első keresztények azoktól, akik ott voltak az események helyszínén, s nem maradtak meg az érzéketlen bámélszodók szintjén, hanem tanúságtevőkké lettek. Akik akár véletlenül kerültek oda, arrafelé sodródván a tömeggel, vagy épp arra lévén dolguk, vagy akiket hivatalból kirendeltek, mint a Főtanács tagjait vagy a római katonákat. Nem, nem tudták ők még akkor, amikor odasodródtak vagy kötelességüket teljesítve felvonultak, hogy mi történik valójában, és kicsoda is az a Názáreti Jézus! Azonban a szavai és tettei lehet, hogy már ott szíven ragadták őket, mint a római századost vagy Arimateai Józsefet, vagy a Cirenéi Simont. Még többeket azonban közülük a feltámadás híre és a feltámadt Jézusban hívő emberek lelkes hite indított arra, hogy megértsék az eseményeket és beszámoljanak róla, immár a hit fényében. Így ők lettek az Evangélium igazi íróivá, hirdetőivé. Azok, akiknek eleinte semmi közük nem volt Jézushoz, sőt talán

ellenségeinek sorában ültek, de később átértékelték az eseményeket, amelyeknek tanúi voltak, s megértették, hogy a világ legfontosabb, legnagyobb horderejű történetének, a Megváltás művének lettek részesei.

Ne gondoljuk, hogy most, amikor már kétezer éve tudjuk, kicsoda Jézus és miért is szenvedett ott a Golgotán, nincsenek közömbös bámészkodók, érzéketlen és értetlen arrajárók az emberek közül! Bizony, mint akkor, úgy ma is ők vannak többségben! Azok, akiket hidegen hagy a Passió eseménysora. Akik most is épp az anyagi érvényesülésük után loholnak, hiszen az idő pénz! Akik hiába futnak bele ezekben a napokban a hívő keresztények tanúságtételébe élőszóban, tettekben, a Média híradásaiban, akár facebook üzenetekben, azonnal továbblépnek vagy elkattintanak, hiszen annyi de annyi fontosabb vagy érdekesebb dolog van az életben! Épp tegnap olvastam az Interneten egy ilyen figyelmeztető főcímet: „Húsvéti körmenetek nehezítik majd a közlekedést!” Igen, így is hozzá lehet állni a feltámadás ünnepléséhez. És azok vannak többen, akik így állnak hozzá. Akik nem veszik észre a szenvedőkben, a betegekben Krisztus véres, verejtékes arcát! Akik úgy belevetik magukat a világ megmámorosító, eltompító élvezeteibe, hogy akár minden és mindenki összeomolhat körülöttük, csak ők jól érezzék magukat! Vagy akik épp ellenkezőleg annyira elkeserednek a megpróbáltatásaik súlya alatt, hogy semmiféle reményt nem látnak a szabadulásra, nem fogják fel és nem fogadják el, hogy a megváltás nekik is szól. Igen, a Passió számukra nem evangélium, nem örömhír. A megváltó áldozat értük is történt, de ők nem fogadják azt el, nem veszik át az Úr Krisztus kezéből.

Azonban bízunk abban, hogy még lesz idejük, lehetőségük megérteni, felfogni mindannak súlyát és fontosságát a saját életükben, amit Krisztus értük tett azon a Nagypénteki napon! Imádkozzunk azért, hogy mi magunk is egyre inkább elmélyüljünk a Megváltó Jézus iránti hálás szeretetben, s a ma még közömbös és hitetlen emberek is más szemmel tekintsenek majd az értük szenvedő Krisztusra, akinek alakjába ők is belebotlanak itt-ott ezekben a napokban!